

C door het jaar 13
M. Assumpta
26 juni 2022

Eerste lezing (1 Kon. 19, 16b. 19-21)
Uit het eerste boek der Koningen

De profeet Elia was oud geworden,
en God sprak tot hem:
'Je moet naar Abel-Mechola gaan,
naar Elisa, de zoon van Safat,
en hem zalven tot jouw opvolger als profeet.'

En Elia vertrok.
Hij vond Elisa, de zoon van Safat, terwijl hij aan het ploegen was.
Twaalf koppels ossen trokken elk een ploeg,
en Elisa liep bij de achterste.
Elia deed zijn mantel uit en wierp die naar Elisa toe.
Elisa liet de ossen stoppen, en liep naar Elia,
en hij zei: 'Laat mij toch eerst afscheid nemen van mijn vader en mijn moeder,
daarna zal ik je volgen.'
En Elia zegde hem:
'Ga maar weer terug; heb ik je soms tot iets verplicht?'
Hierop ging Elisa naar de ossen terug,
nam zijn koppel en slachtte het.
Met het hout van de jukken maakte hij een vuur aan,
daarop braadde hij het vlees,
en gaf het aan het werkvolk te eten.
Daarna vertrok hij, volgde Elia en werd zijn dienaar.

Tweede lezing (Gal., 5, 1. 13-18)
Uit de brief van de apostel Paulus aan de Galaten

Broeders en zusters,

Christus heeft ons gemaakt tot vrije mensen.
Laten jullie zich dan door niemand nog tot slaaf maken.
Maar let op, jullie mogen die vrijheid niet gebruiken als voorwendsel
om kwaad te doen, enkel om mekaar ten dienste te zijn.
De hele joodse wet is immers samen te vatten in dat ene woord:
Je zult je naaste zozeer liefhebben, als jezelf.

Maar als jullie voortdoen met mekaar te bevechten en aan te vallen,
zullen jullie erdoor nog zelf omkomen.
Ik bedoel dit:
zorg dat jullie niet toegeven aan jullie kwade instincten,
maar laten jullie zich inspireren door de Geest van de Heer.

Wat wij voor onszelf najagen gaat tegen de Geest in,
en wat de Geest aanmoedigt is juist het omgekeerde.
Die twee staan regelrecht tegenover elkaar.

Als je toegeeft aan je begeerten ben je er slaaf van.
Als je leeft volgens de Geest, word je een vrij mens.

Evangelie (Lc., 9, 51-62)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Toen het Jezus duidelijk werd dat hem niet veel tijd meer gegund was, trok hij resoluut op weg naar Jeruzalem.

Telkens stuurde hij mensen voorop om zijn komst voor te bereiden.

In een bepaald Samaritaans dorp echter was hij niet welkom.

Juist omdat zijn reisdoel Jeruzalem was.

Jakobus en Johannes vernamen dat, en ze zegden:

‘Heer, willen we hen bedreigen
dat de bliksem op hun dorp zal vallen
en hen zal vernietigen?’

Maar Jezus keerde zich naar hen toe
en zei dat hij van hen geen zo een taal wilde horen.
Ze trokken dan maar naar een ander dorp.

Verder op hun tocht sprak iemand Jezus aan en zei:

‘Ik zal je volgen, waar je ook naartoe trekt.’

En Jezus antwoordde hem:

‘De vossen hebben een hol, en de vogels een nest,
maar de Mensenzoon heeft geen plek om uit te rusten.’

Tot iemand anders zegde hij: ‘Ik wil dat je me volgt.’

Maar die vroeg hem:

‘Mag ik niet eerst mijn vader begraven?’

Maar Jezus zei hem; ‘laat de doden hun doden maar begraven.

Jij moet overal gaan vertellen over Gods heilsplan met de mensen.’

Nog een ander zegde hem:

‘Ik wil je wel volgen, Heer,
maar ik zou toch eerst afscheid willen nemen thuis.’

En tot hem zei Jezus:

‘Mensen die de hand aan de ploeg slaan,
en dan nog achterom kijken, zijn niet geschikt voor Gods plan.’

Homilie

B en Z,

Als je ooit Kreta hebt bezocht zul je zeker het gezegde onthouden hebben: *‘Ik hoop niets, ik vrees niets, ik ben vrij.’*

Het ligt in alle souvenirwinkels afgedrukt op t-shirts, op postkaarten, op borden en tassen, je kunt het zo gek niet bedenken.

Het is een gezegde van Nikos Kazantzakis, een dichter en schrijver, afkomstig van Kreta.

Het is trouwens ook het grafschrift op zijn graf in Iraklion.

De lezingen van deze zondag gaan ook over vrijheid.

We hoorden Paulus in de tweede lezing besluiten: *‘Als je toegeeft aan je begeerten ben je er*

slaaf van. Als je leeft volgens de Geest, word je een vrij mens.'

En wat Jezus zegt tot de mensen, die hem willen volgen, gaat ook over vrijheid, al lijken het op het eerste zicht heel krasse uitspraken:

'laat de doden hun doden maar begraven.'

*'Mensen die de hand aan de ploeg slaan,
en dan nog achterom kijken, zijn niet geschikt voor Gods plan.'*

'de Mensenzoon heeft geen plek om uit te rusten.'

Onze eerste reactie is wel: hier overdrijft Jezus toch.

Het is er toch over om van iemand te verwachten dat hij/zij zijn/haar vader of moeder niet zou mogen begraven, dat hij/zij geen afscheid zou mogen nemen als hij/zij van hen wegtrekt. Zoiets onmenselijks kan toch van niemand gevraagd worden.

En inderdaad, daar is niets mis mee.

Maar hoe moeten we dan die woorden van Jezus begrijpen?

Niet letterlijk, dat hebben we ondertussen al wel begrepen.

We moeten het ons niet zo voorstellen dat Jezus voorbijkwam, iemand stoorde midden zijn werk, hem aanmaande met hem mee te gaan, en dat die dan alles moest laten vallen, en mee opstappen.

Zo zal het door Lucas niet bedoeld zijn. Als hij spreekt over 'volgen', dan heeft hij het over 'na-volgen'.

Jezus 'volgen' betekent dan: Gaan leven volgens zijn boodschap, volgens zijn voorbeeld.

En dit houdt in: een leven niet in dienst van jezelf, maar in dienst van anderen.

En dat is eigenlijk een even uitdagende opgave als alles laten vallen waar je mee bezig bent en opstappen.

Want wij, mensen, hebben er immers altijd moeite mee om los te laten.

We willen ons eigen leven in handen houden.

We zorgen ervoor ons bezit veilig te stellen. Zorgen voor de dag van morgen, weet je wel.

En we bepalen zo graag zelf onze agenda.

Het is niet eenvoudig om dat telkens weer te laten doorkruisen, en op de vragen die op ons afkomen in te gaan, en iemand niet in de steek te laten.

Ja, het is een kunst: de kunst om je vrij te kunnen maken, vrij van grote verlangens, vrij van eigenbelang, vrij van de zorgen voor de dag van morgen.

Vrij om beschikbaar te zijn voor al wat en al wie je op je weg ontmoet.

De vrijheid om niet te moeten presteren, om geen carrière te moeten opbouwen, om geen spaarpot te moeten aanleggen.

Want je hebt dat alles in de hand van God gelegd. Hij zal wel voorzien. Je vreest niets, je hoopt niets, nee, je bent vrij om die weg te volgen die hij voor je heeft uitgestippeld, bij de mensen die hij op je weg heeft geplaatst.

Ik heb een vriend missionaris, die meer dan dertig jaar lang gewerkt heeft in Haïti, een der armste en meest vervloekte landen ter wereld.

Toen hij er 13 jaar geleden zijn carrière afsloot, keerde hij terug met een ijzeren koffertje.

Daar zat zijn hele hebben en houden in: wat kleren en wat boeken.

Hij keerde terug met lege handen. Geen bankrekening voor de oude dag, geen eigen huis, geen kinderen om voor hem te zorgen.

Alleen dat koffertje van niemendal.

Hij kon zelfs niet terugblikken op grootse prestaties of resultaten, want het land waar hij gewerkt had was er nog slechter aan toe dan toen hij er aankwam.

Ik vroeg hem: "voel je je dan niet mislukt?"

"Helemaal niet," antwoordde hij: "Ik heb er al die jaren het leven gedeeld van de arme mensen. Ik heb geluisterd naar diegenen, waar over het algemeen niemand naar luistert. Ik heb het opgenomen voor wie zich vernederd en verlaten voelen. Ik heb hun armoede en hun onmacht gedeeld.

Dat iemand het de moeite vond om voor hen helemaal uit België te komen, en hun lot te delen, dat heeft hen zin in het leven gegeven, hen in zichzelf doen geloven. Het heeft hen geleerd dat ook zij 'iemand' zijn, dat ook zij kind van God en vriend van mensen zijn."

En hij voegde eraan toe: "De Heer heeft mij een mooie opdracht gegeven. En ik ben een gelukkige mens."

B en Z,

We moeten niet allemaal zo ver gaan in de zelfvergetenheid als mijn vriend missionaris, maar het leert ons wel dat het ons niet ongelukkig maakt als we onze verwachtingen weten te temperen.

De weg naar echt geluk is: zich vrij maken *van* zoveel dingen, om vrij te zijn *voor* allen voor wie we iets kunnen betekenen.

Dat is pas echt leven. Laat ons daarvoor kiezen.

Laat de doden maar hun doden begraven.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.